

Oređownik Urzędowy

powiatu rawickiego

Przedpłata kwartalna 1.50 zł.

Wychodzi raz w tygodniu.

346. Przepisy przemysłowe.
 347. Rozporządzenie o tępieniu korówki wełnistej.
 348. Zatwierdzenie zast. przeł. obsz. dw. Konarzewo.
 349. Wezwanie do składania ofert na kupno nieużytków działu wojskowo-mundurowego.

350. Wolne miejsca w Państw. Urz. P. P. i ich Ekspoz.
 351. Zgromadzenie członków spółki melj. obsz. nad rowem Zakrzewskim.
 352. Wybory do Rady Pow. Kaszy Chorych w Rawiezu.

346. Przepisy przemysłowe.

Podaję do publicznej wiadomości wyciąg z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r., o prawie przemysłowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 83, poz. 468), które obowiązuje z dniem 16 grudnia 1927 r.

Dział. I.

Postanowienia zasadnicze.

Art. 1.

Za przemysł w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się wszelkie zatrudnienie zarobkowe lub przedsiębiorstwo, wykonywane samoistnie i zawodowo, bez względu na to, czy jest ono wytwarzające, przetwarzające, handlowe lub usługowe.

Art. 2.

Nie są przemysłem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia i przepisom jego nie podlegają:

1. rolnictwo, ogrodnictwo i leśnictwo;
2. rybołówstwo i łowiectwo;
3. przedsiębiorstwa, regulowane przepisami ustaw górniczych;
4. przedsiębiorstwa, zastrzeżone ustawowo wyłącznie Państwu;
5. przedsiębiorstwa kolejowe, żeglugowe i promowe, samolotowe (żeglugi powietrznej);
6. przedsiębiorstwa i agencje emigracyjne;
7. zakłady elektryczne, służące do wytwarzania, przetwarzania, przesyłania i rozdzielania energii elektrycznej;
8. zakłady naukowe i wychowawcze, praca zawodowa prywatnych nauczycieli i wychowawców młodzieży;
9. zakłady lecznicze, zdrojowiska i uzdrowiska, ambulatorja, lecznice zwierzęce;
10. banki, kantory wymiany, instytucje kredytowe i ubezpieczeniowe, domy składowe publiczne;
11. praca zawodowa adwokatów, obrońców sądowych, notariuszów, inżynierów, architektów, budowniczych (techników bydowlanych), geometrów, mierzniczych, rzeczników patentowych;
12. działalność literacka, twórczość artystyczna, wykonywanie nakładu własnych utworów, wydawnictwo i sprzedaż czasopism;
13. praca zawodowa lekarzy, lekarzy weterynaryjnych, farmaceutów, felczerów, dentystów, techników dentystycznych, położnych, pielęgniarzy, sanitariuszów, masarzystów;
14. apteki, laboratorja bakterjologiczne i do celów djaagnostyki lekarskiej, wyrób i sprzedaż surowic, szczepionek, preparatów organo-terapeutycznych oraz produktów bakteryjnych leczniczych i zapo-

biegających chorobom, wyrób i sprzedaż substancyj i przetworów odurzających, detaliczna sprzedaż trucizn i środków leczniczych;

15. praca zawodowa zaprzysiężonych maklerów handlowych, giełowych, wekslowych, towarowych i okrętowych;
 16. przedsiębiorstwa zabaw, koncertów, przedstawień teatralnych, widowisk i innych rozrywek publicznych wszelkiego rodzaju;
 17. przemysł domowy (zarobkowe zatrudnienie wytwórcze, wykonywane ubocznie i wyłącznie przy pomocy osób, należących do rodziny lub do służby domowej);
 18. pośrednictwo pracy;
 19. przedsiębiorstwa dedektywów prywatnych;
 20. biura próśb i podań;
 21. handel takimi przedmiotami i taką bronią i amunicją, które służą wyłącznie do celów wojennych;
 22. przedsiębiorstwa, mające na celu pośrednictwo przy sprzedaży ziemi oraz prowadzenie parcelacji, osadnictwa i regulacji rolnych na terenach, położonych poza granicami miast.
- Rozporządzenie Rady Ministrów określi, w jakich granicach rozporządzenie niniejsze mieć będzie zastosowanie do przedsiębiorstw państwowych oraz przemysłowej pracy publicznych zakładów naukowych, zakładów karnych i poprawczych.

Art. 3.

Prowadzenie przemysłu jest wolne i dozwolone każdemu, o ile rozporządzenie niniejsze nie przewiduje w tym względzie wyjątków lub ograniczeń.

Prawa prowadzenia przemysłu, nabyte na podstawie dotychczasowych przepisów, pozostają w mocy.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza uprawnień przemysłowych z ustawy o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Art. 4.

Przy prowadzeniu przemysłu cudzoziemiec korzysta z równych praw z obywatelami Państwa Polskiego, jeżeli w jego ojczystym kraju obywatel polski wzajemnie używa równych praw z obywatelami miejscowymi.

Wzajemność winna być stwierdzona powołaniem się na umowy międzynarodowe. Jeżeli cudzoziemiec nie może udowodnić wzajemności w powyższy sposób, o dopuszczeniu go do nabycia uprawnień przemysłowego i prowadzenia przemysłu orzeka Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych i Spraw Wewnętrznych po wysłuchaniu opinii izby przemysłowo-handlowej lub rzemieślniczej.

Art. 5.

W przedsiębiorstwach przemysłowych, należących do osób niezdolnych do działań prawnych i do małoletnich, winni być ustanowieni zastępcy posiadający ustawowe warunki samoistnego prowadzenia przemysłu. Przepis ten nie stosuje się do małoletnich, którzy na mocy szczególnych przepisów są zdolni do działań prawnych.

Przy nabywaniu uprawnienia i prowadzeniu przemysłu osoby prawne winny zastosować się do przepisów niniejszego rozporządzenia; w szczególności winny ustanowić zastępcę, posiadającego ustawowe warunki prowadzenia przemysłu.

Art. 6.

Niezależnie od ograniczeń, wynikających z niniejszego rozporządzenia, prowadzenie przemysłu podlega przepisom ustaw podatkowych, celnych o wyłącznościach państwowych, o ochronie pracy, przepisom bezpieczeństwa i spokoju publicznego, sanitarnym, weterynaryjnym, budowlanym, ogniowym, drogowym, kolejowym, wodnym, probierczym, o kotłach parowych, miarach, wreszcie przepisom, dotyczącym się osób wojskowych i cywilnych funkcjonariuszów państwowych.

Dział II.

Przemysł ze stałą siedzibą.

A. Przepisy ogólne.

Art. 7.

Kto rozpoczyna prowadzenie przemysłu ze stałą siedzibą, nie należącą do przemysłów koncesjonowanych (art. 8), winien donieść o tem równocześnie władzy przemysłowej I instancji, która potwierdzi bezzwłocznie odbiór zgłoszenia.

W doniesieniu (zgłoszeniu) należy podać:

1. imię, nazwisko, wiek, przynależność państwową i miejsce zamieszkania rozpoczynającego przemysł;
2. rodzaj przemysłu z możliwie dokładnem określeniem przedmiotu przedsiębiorstwa;
3. miejsce prowadzenia przemysłu (siedzibę, lokal);
4. firmę przedsiębiorstwa.

Osoby prawne winny podać dane wskazane pod liczbą 2 — 4.

O ile przemysł ma być prowadzony przez zastępcę lub dzierżawcę, należy podać także dane, dotyczące się jego osoby.

Art. 8.

Następujące rodzaje przemysłu wolno prowadzić dopiero po uzyskaniu koncesji:

1. przedsiębiorstwa instalacji wodociagowych, gazowych, elektrycznych;
2. przemysł kominiarski;
3. wyrób i sprzedaż wszelkiego rodzaju materiałów i przedmiotów pyrotechnicznych i wybuchowych;
4. wyrób i sprzedaż broni i amunicji;
5. wyrób i sprzedaż statków powietrznych;
6. przemysł gospodni (hotele, domy zajezdne, pensjonaty, utrzymywanie lokali gier w karty);
7. przedsiębiorstwa, pośredniczące w nabywaniu biletów podróży kolejami, okrętami i t. p., w ekspedjowaniu bagażu podróżujących oraz w ułatwianiu wszelkiego rodzaju udogodnień w podróży;
8. przedsiębiorstwa, trudniące się dochodzeniem roszczeń, powstających z umowy przewozu towarów, do zarządów kolejowych i innych zakładów przewozowych;
9. przedsiębiorstwa informacyjne o stosunkach kredytowych i zdolności płatniczej przemysłowców i innych osób;

10. handel starzyzną (handel używanymi już ubraniami, używanem obuwem, używaną bielizną i pościelą, i innemi używanymi przedmiotami z tkanin i metalu, o ile przedmioty te nie przedstawiają wartości artystycznej lub historycznej);
11. przemysł zastawniczy (udzielanie pożyczek na zastaw ruchomości);
12. przedsiębiorstwa sprzedaży ruchomości w drodze przetargu (sale licytacyjne);
13. przemysł oprawczy (rakarski).

Art. 9.

Podanie o udzielenie koncesji należy wnieść do władzy przemysłowej I instancji. Podanie winno zawierać dane określone w art. 7 ust. 2 — 4. Ubiegający się o koncesję na prowadzenie przemysłów, wymienionych w art. 8 I. 1, 2, 3, 4 i 8, winien wykazać odpowiednią umiejętność zawodową.

B. Zakłady przemysłowe.

Art. 13.

Zakładami przemysłowemi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są zarówno budowle, lokale, jak wszelkie inne miejsca, służące stale do prowadzenia przemysłu i to bez względu na to, czy są w tym celu zaopatrzone w maszyny albo w specjalne urządzenia.

Art. 14.

Dla urządzenia zakładu przemysłowego jest wymagane uprzednie zatwierdzenie przez władzę przemysłową projektu urządzenia, jeżeli zakład przemysłowy będzie używał specjalnych palenisk lub napędu mechanicznego, albo też jeżeli zakład z powodu swego położenia lub wykonywanego w nim przemysłu może w znacznej mierze zagrażać bezpieczeństwu publicznemu, a przedewszystkiem życiu i zdrowiu sąsiadów, lub też może ich narażać na szkody i specjalne uciążliwości z powodu hałasów, wyziewów i t. p.

Projekt urządzenia zakładu zatwierdza władza przemysłowa I instancji, o ile nie chodzi o zakłady przemysłowe, co do których decyzja jest zastrzeżona kompetencji władz wyższych (art. 16 i 132).

Art. 17.

Ubiegający się o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego, podlegającego postanowieniom art. 16, winien złożyć właściwej władzy przemysłowej (art. 16 i 132) plany urządzenia zakładu oraz szkie sytuacyjny, na którym winny być uwidocznione zabudowania gruntów sąsiednich. W wypadkach, przewidzianych w art. 15 ust. I, należy przedłożyć władzy przemysłowej wszelkie wymagane przez przepisy budowlane lub wodne plany, projekty i obliczenia. Władza przemysłowa zbada niezwłocznie, czy podanie odpowiada warunkom tego artykułu i nie później, niż w ciągu dni 7 po otrzymaniu podania, wezwanie w razie potrzeby stronę do uzupełnienia danych, potrzebnych do jasnego zobrazowania położenia i urządzenia zakładu.

Kto chce zapobiec, żeby pewne szczegóły urządzenia i fabrykacji, będące tajemnicą jego przedsiębiorstwa, nie dostały się do wiadomości publicznej wskutek postępowania, przepisane w artykułach następujących, dołącza co do tych szczegółów osobne opisy i plany, zaopatrując je dopiskiem „tajemnica przedsiębiorstwa“.

Art. 24.

Uruchomienie zakładu przemysłowego może nastąpić dopiero po spełnieniu warunków, ustalonych prawomocną decyzją, którą zatwierdzony został projekt urządzenia zakładu. O uruchomieniu zakładu

należy bez zwłoki powiadomić właściwą władzę przemysłową (art. 17).

Delegatowi władzy przemysłowej należy umożliwić stwierdzenie na miejscu, czy urządzenie zakładu przemysłowego odpowiada w zupełności warunkom, ustalonym prawomocną decyzją.

Art. 25.

W razie zamierzonej istotnej zmiany w urządzeniu zakładu przemysłowego należy powiadomić o tem właściwą władzę przemysłową wojewódzką. Władza przemysłowa może na wniosek przedsiębiorcy zaniechać zastosowania postępowania, przepisane art. 18, i zatwierdzić projekt zmian bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli po wysłuchaniu opinii zainteresowanych władza nabierze przekonania, że zmiany w urządzeniu zakładu przemysłowego nie sprzeciwiają się przepisom ustawowym i nie spowodują nowego, ani większego niebezpieczeństwa lub też większych uciążliwości dla sąsiedztwa, aniżeli te, które są połączone z dotychczasowym ruchem zakładu. O decyzji należy zawiadomić petenta w terminie dni 20, licząc od dnia otrzymania wniosku.

Art. 26.

Ważność zatwierdzonego projektu urządzenia zakładu przemysłowego wygasa, jeżeli w przeciągu pięciu lat od dnia zatwierdzenia nie uruchomiono zakładu lub jeżeli przerwa w jego ruchu trwała dłużej, niż pięć lat.

Władza przemysłowa może jednak ze względu na szczególne okoliczności terminy te przedłużyć.

W razie zupełnego zniszczenia zakładu przemysłowego ponowne urządzenie tego zakładu zależne jest od uprzedniego zatwierdzenia projektu urządzenia

C. Prowadzenie przemysłu.

Art. 33.

Prowadzący przemysł winien oznaczyć na zewnątrz w odpowiedni sposób swoje przedsiębiorstwo przemysłowe.

W zewnętrznym oznaczeniu należy uwidocznnić dokładnie i czytelnie imię i nazwisko lub firmę przemysłowca oraz rodzaj prowadzonego przemysłu i to w sposób, wykluczający wszelką wątpliwość, czy chodzi o przemysł wytwórczy, handlowy lub usługowy.

Uwidocznione imiona i nazwiska muszą się zgadzać z imionami i nazwiskiem, podanymi w zgłoszeniu przemysłu (art. 7), w podaniu o udzielenie koncesji (art. 9) lub też we wpisie firmy do rejestru handlowego.

Przedsiębiorstwa, prowadzone przez osoby prawne, należy oznaczyć nazewną przez uwidocznienie zarejestrowanej firmy.

Art. 36.

O zaniechaniu prowadzenia przemysłu i o każdej zmianie lokalu przemysłowego należy bezzwłocznie zawiadomić władzę przemysłową I instancji.

O ile chodzi o zmianę lokalu, przeznaczonego do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego (art. 8), należy uprzednio uzyskać na to pozwolenie władzy przemysłowej.

Art. 37.

O otworzeniu filji należy donieść tak władzy przemysłowej I instancji, właściwej dla głównej siedziby przemysłu, jako też władzy przemysłowej, właściwej dla miejsca siedziby filji.

Co do osoby kierownika filji, co do miejsca, urządzenia i zewnętrznego oznaczenia filji stosuje się przepisy dotyczące się zakładu głównego.

Art. 38.

Przemysł ze stałą siedzibą wolno prowadzić przez ustanowionego w tym celu zastępcę. O ustanowieniu

zastępcy należy jednak donieść władzy przemysłowej, wykazując równocześnie, że zastępca posiada ustawowe warunki prowadzenia odnośnego przemysłu.

W razie wydzierżawienia przedsiębiorstwa przemysłowego należy donieść o tem władzy przemysłowej I instancji. Donieść winien o tem przemysłowiec wspólnie z dzierżawcą, który winien wykazać, że posiada ustawowe warunki prowadzenia odnośnego przemysłu.

Jeżeli władza przemysłowa zabroni prowadzenia przemysłu przez zgłoszonego zastępcę z powodu, że zastępca nie odpowiada warunkom ustawowym, prawo odwołania się do wyższej władzy przemysłowej przysługuje tylko przemysłowcowi.

Dzierżawca przedsiębiorstwa przemysłowego jest co do praw i obowiązków, wypływających z niniejszego rozporządzenia, i co do prowadzenia przemysłu uważany za przemysłowca samodzielnego.

Art. 40.

Na podstawie uprawnienia, nabytego przez przemysłowca, może być po jego śmierci wykonywany dalej odnośny przemysł koncesjonowany lub rzemieślniczy na rachunek wdowy przez czas jej wdowieństwa, albo na rachunek małoletnich zstępnych przez czas ich małoletności. Przemysł nie może być wykonywany na rachunek wdowy, o ile była ona sądowo rozdzielona od stołu i łoża z własnej winy lub też została wykluczona od spadkobrania.

Władzy przemysłowej I instancji należy donieść bez zwłoki, na czyj rachunek będzie wykonywany przemysł, i równocześnie wymienić osobę, powołaną do dalszego prowadzenia przemysłu.

Jeżeli oprócz wdowy, która chce korzystać z prawa, określonego w ust. I, pozostali także małoletni zstępni do spadku uprawnieni, natenczas prawo dalszego wykonywania przemysłu przysługuje wspólnie wdowie i tym zstępnym, o ile przemysłowiec nie poczynił w tej mierze innych zarządzeń.

Prowadzenie przemysłu na rachunek masy upadłości (konkursowej) lub spadkowej należy również zgłosić władzy przemysłowej.

Osoby, powołane do dalszego prowadzenia przemysłu w wypadkach w tym artykule przewidzianych, winny odpowiadać warunkom ustawowym dla prowadzących przemysł.

Dział III.

Przemysł Okrężny.

Art. 45.

Za przemysł okrężny w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się następujące zatrudnienia zarobkowe, wykonywane samoistnie, zawodowo i osobiście bez stałej siedziby przemysłowej:

1. sprzedaż towarów;
2. skupywanie w celu odprzedaży towarów u innych osób niż u kupców, albo w innych miejscach, niż w przeznaczonych do sprzedaży towarów;
3. proponowanie i wykonywanie drobnych świadczeń natury przemysłowej (jak drutowanie naczyń, naprawianie parasoli, ostrzenie noży, wprawianie szyb i t. p.).

Art. 46.

Kto zamierza prowadzić przemysł okrężny, winien uzyskać licencję (pozwolenie) władzy przemysłowej I instancji, właściwej dla miejsca jego zamieszkania.

Art. 47.

Następujące towary nie mogą być sprzedawane i skupywane w wykonywaniu przemysłu okrężnego:

1. napoje alkoholowe;
2. drogie kamienie, platyna, złoto i srebro, przedmioty sporządzone z tych kruszców, tudzież mające ozdobę lub oprawę z tych kruszców, monety wszelkiego rodzaju;

3. karty do gry;
4. papiery wartościowe, losy [loteryjne, udziały na papiery wartościowe i losy];
5. materiały i przedmioty pyrotechniczne i wybuchowe wszelkiego rodzaju;
6. łatwo zapalne płyny;
7. wszelkiego rodzaju broń i amunicja oraz przedmioty ekwipunku wojskowego;
8. środki lecznicze i trucizny.

Nie mogą być sprzedawane w wykonywaniu przemysłu okrężnego używane: ubrania, obuwie, bielizna, pościel, w szczególności pierze z pościeli, ponadto włosy ludzkie.

Art. 48.

Prowadzącemu handel okrężny nie wolno przy sprzedaży towaru na raty zastrzegać sobie lub osobie trzeciej prawa odstąpienia od umowy w razie niewykonania przez nabywcę towaru warunków umowy.

Prowadzącemu handel okrężny drukami, obrazami i rysunkami nie wolno ich sprzedawać, jeżeli kupującemu zapewnia się premję albo jeżeli na drukach, dostarczanych częściami, nie jest uwidoczniona cena całego wydania.

Art. 49.

Prowadzącemu handel okrężny nie wolno sprzedawać towarów sposobem przetargu lub losowania.

Art. 50.

Jeżeli prowadzący przemysł okrężny używa w tym celu wózka, kosza, straganu i t. p., winien je zaopatrzyć napisem, zawierającym jego nazwisko, imię i miejsce zamieszkania.

Art. 51.

Należy odmówić licencji na przemysł okrężny, jeżeli osoba, starająca się o nią:

1. jest dotknięta chorobą zakaźną;
2. zostaje pod dozorem policyjnym;
3. jest znana jako nałogowy żebrak, włóczęga lub pijak.

Nadto należy odmówić licencji na przemysł okrężnym osobom, nie mającym obywatelstwa polskiego.

Art. 52.

Można odmówić licencji na przemysł okrężny, jeżeli osoba starająca się o nią:

1. nie skończyła jeszcze 21 roku życia;
2. nie ma w Państwie faktycznego stałego miejsca zamieszkania;
3. została skazana za czyny popełnione przeciw Państwu, z chęci zysku, przeciw moralności publicznej, za rozmyślne nastawanie na życie i zdrowie ludzkie, za podpalenie lub za przekroczenie zakazów i zarządzeń, zapobiegających szerszeniu się chrobów zaraźliwych ludzkich i zwierzęcych — na karę więzienia lub aresztu, o ile nie upłynęło jeszcze trzy lata od odbycia kary;
4. była parokrotnie karana w ostatnich dwu latach, poprzedzających dzień załatwienia jej podania, za, niestosowanie się do przepisów, regulujących prowadzenie przemysłu okrężnego.

Art. 53.

Nie wymaga się licencji na przemysł okrężny od tego:

1. kto osobiście lub przez domowników sprzedaje sposobem okrężnym surowe produkty swego gospodarstwa rolnego, leśnego, ogrodniczego, sadowniczego, swej hodowli drobiu, pasieki, albo zwierzyne i ryby, uzyskane z własnego polowania i połowu;
2. kto w promieniu 15 kilometrów od miejsca swego zamieszkania sprzedaje sposobem okrężnym wyroby należące do przedmiotów zwykłego obrotu targów małych (art. 61 ust. 1), albo spełnia drobne świadczenia natury przemysłowej, o ile to odpowiada zwyczajom miejscowym.

W uwzględnieniu miejscowych zwyczajów i stosunków targowych władza przemysłowa wojewódzka może ustalić po wysłuchaniu opinii izby przemysłowo-handlowej i zrzeszeń zawodowych, jakie jeszcze inne przedmioty powszedniego użytku można sprzedawać osobom okrężnym bez licencji.

Nie wymaga się licencji od osób, prowadzących przemysł okrężny jedynie na targach (jarmarczniczków). Winny one jednak o rozpoczęciu prowadzenia tego przemysłu donieść władzy przemysłowej, właściwej dla miejsca zamieszkania, która w myśl art. 7 potwierdzi odbiór doniesienia.

Art. 54.

Licencję na przemysł okrężny wydaje się na rok kalendarzowy i na obszar danego województwa. Władze przemysłowe wojewódzkie mogą rozszerzać ważność licencji, wydanej w innym województwie, na swoje terytorja na czas najdłuższy do końca roku kalendarzowego, na który wydana została licencja.

Art. 55.

Jeżeli stosunki miejscowe uzasadniają ograniczenie przemysłu okrężnego w danej gminie, władza przemysłowa wojewódzka może zarządzić na wniosek rady gminnej (miejskiej), że w gminie tej na prowadzenie przemysłu okrężnego, wymienionego w art. 45 l. 1 i 3, na podstawie licencji, wydanej przez inną władzę, będzie wymagane osobne zezwolenie (wiza) miejscowej władzy przemysłowej.

Zarządzenia takie należy ogłaszać w urzędowym czasopiśmie wojewódzkim i w monitorze Polskim. Nadto zarządzenia te winny być uwidaczniane na tablicy, przeznaczonej na obwieszczenia urzędu gminnego.

W razie nadmiernej, nieuzasadnionej miejscowymi stosunkami liczby starających się o licencję na przemysł okrężny określony w art. 45 l. 1 i 3, władza przemysłowa wojewódzka po zasięgnięciu opinii izby przemysłowo-handlowej, o ile zaś chodzi o przemysł okrężny, określony w art. 45 l. 3, także opinii izby rzemieślniczej, może ograniczyć ilość wydawanych licencji; w takim razie jednak należy uwzględnić wszystkie te osoby, które posiadały już licencję na przemysł okrężny.

Art. 57.

Właściciel licencji winien mieć ją przy sobie w czasie prowadzenia przemysłu okrężnego i na żądanie władz właściwych i ich organów okazywać ją lub zaprzestać prowadzenia przemysłu, jeżeli nie ma licencji przy sobie.

Jest on również obowiązany okazać towary, które ma z sobą.

Art. 58.

Prowadzący przemysł okrężny może mieć pomocnika, o ile uzyskał na to pozwolenie władzy przemysłowej, która wydała mu licencję.

Pozwolenie takie uwidoczni władza przemysłowa w licencji z podaniem bliższych danych (art. 56), dotyczących się pomocnika.

Pozwolenia należy odmówić, jeżeli pomocnik należy do osób wyłączonych w myśl art. 51 od prowadzenia przemysłu okrężnego. Pozwolenia można odmówić z powodów, wyszczególnionych w art. 52, oraz jeżeli żadne okoliczności, zasługujące na uwzględnienie, nie przemawiają za udzieleniem pozwolenia.

Art. 59.

Nie wolno wchodzić bez pozwolenia celem prowadzenia przemysłu okrężnego do prywatnych mieszkań, a po zachodzie słońca do obcych domów i zagrod. Przepis ten stosuje się także do sprzedaży i prac przemysłowych, o których mowa w art. 53.

Dział IV.
Targi gminne.

Art. 60.

Targi gminne dzielą się na:

1. targi małe (zwykle, tygodniowe);
2. targi wielkie (powiatowe, wojewódzkie, odpustowe, kiermasze, jarmarki).

Art. 61.

Targi małe odbywają się stosownie do potrzeb miejscowych. Obrót targowy na nich ogranicza się do płodów surowych przyrody, zwierząt domowych z wyłączeniem większych zwierząt (jak koni, krów, wołów), do artykułów żywnościowych wszelkiego rodzaju, naczyń i narzędzi gospodarczych i rolniczych oraz do przedmiotów, których wytwarzaniem zajmuje się ubocznie okoliczna ludność.

Na wniosek rady gminnej (miejskiej) władza przemysłowa I instancji ustala, jakie jeszcze przedmioty oprócz wyżej określonych z uwagi na zwyczaj i potrzeby miejscowe uważać należy jako przedmioty obrotu targowego na danym targu małym.

Art. 62.

Na targach wielkich obrót towarów obejmuje wszystkie przedmioty wolnego obrotu towarowego, o ile poszczególne uprawnienia targowe nie ograniczają obrotu targowego wyraźnie do pewnych rodzajów towarów, jak np. do bydła, wełny, zboża. Obrót targowy obejmuje jednak i w razie takiego ograniczenia uprawnienia targowego także przedmioty, określone postanowieniami art. 61.

Art. 63.

Targi odbywają się w tych lokalach i na tych miejscach, które gmina w tym celu dostarczy i urządzi jako targowisko, w dnie, określone w uprawnieniu, i w godzinach ustalonych w regulaminie.

Obrót towarowy, dokonywany poza targowiskami albo poza czasem targowym, nie jest obrotem targowym.

Art. 64.

Uprawnienia na targi (przywileje targowe), nabyte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, pozostają w mocy.

Art. 65.

Uprawnień na targi małe udziela władza przemysłowa I instancji, a na targi wielkie władza przemysłowa wojewódzka — w obu wypadkach po wysłuchaniu opinii izby przemysłowo-handlowej.

Gmina, starająca się o uprawnienie targowe, winna przedstawić projekt urządzenia targowiska (art. 63) i projekt regulaminu targowego (art. 68).

Przy udzielaniu uprawnień na targi należy baczyć na to, ażeby nowy targ z powodu obranego czasu targowego nie przeszkadzał w znacznej mierze normalnemu obsyłaniu targów okolicznych.

Art. 66.

Od decyzji, nie uwzględniającej w całości lub częściowo wniosku gminy o udzielenie jej uprawnienia targowego, gmina może odwołać się w terminie czterotygodniowym do władzy przemysłowej wyższej instancji, która rozstrzyga ostatecznie.

Art. 67.

Każdy ma prawo uczęszczać na targi, tudzież sprzedawać i kupować na targach towary, należące do kategorii przedmiotów dozwolonego na nich obrotu targowego.

Takie jednak towary, których sprzedażą trudnić się można jedynie na podstawie uzyskanej koncesji, wolno na targach sprzedawać tylko osobom, posiadającym koncesje.

O ile miejscowe zwyczaje i potrzeby za tem przeważają, wolno zastrzec regulaminem targu małego konsumentom wyłączne prawo zakupu artykułów żywnościowych w pierwszych godzinach targowych.

Art. 68.

Porządek targowy ustala się zgodnie z powyższymi przepisami regulaminem targowym, który uchwała rada gminna (miejska), a zatwierdza właściwa (art. 65) władza przemysłowa po wysłuchaniu opinii izby przemysłowo-handlowej.

Dział VII.

Postanowienie karne.

Art. 126.

Prowadzący przemysł z naruszeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, tudzież przepisów, wydanych w wykonaniu tego rozporządzenia, o ile dany czyn nie jest zagrożony karą w powszechnych ustawach karnych, będą karani w drodze administracyjnej:

1. upomnieniem;
2. grzywną do 1000 złotych;
3. aresztem do 14 dni.

Art. 127.

Rzeczoznawcy, winni naruszenia odnoszących się do nich przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani:

1. grzywną do 1000 złotych;
2. aresztem do 14 dni.

Uczniowie, naruszający postanowienia niniejszego rozporządzenia, do nich się odnoszące, będą karani:

1. upomnieniem;
2. grzywną do 100 złotych.

Art. 128.

Z zasady należy nakładać grzywny.

W razie okoliczności obciążających, albo jeżeli ponowne ukaranie grzywną okazało się bezskuteczne, można orzec karę aresztu.

Władza orzekająca na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny oznaczy w orzeczeniu karę zastępczego aresztu według słusznego uznania, jednak nie ponad 14 dni.

Art. 129.

Za wykroczenia, popełnione przez zastępcę, ulega karze także przemysłowiec, jeżeli nie przeszkodził, popełnieniu wykroczenia, chociaż mógł to uczynić.

Art. 130.

Przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegają przedawnieniu z upływem 6 miesięcy, licząc od dnia popełnienia wykroczenia.

Dział VIII.

Władze przemysłowe.

A. Instancje.

Art. 131.

Starostowie, a w miastach, dla których zostały ustanowione inne władze jako władze administracyjne I instancji, władze te są władzami przemysłowymi I instancji. W miastach: Warszawie, Łodzi, Wilnie, Poznaniu, Toruniu, Bydgoszczy i Grudziądzu władzami przemysłowymi I instancji są z mocy niniejszego rozporządzenia magistraty tych miast w zleconym zakresie działania.

Władze przemysłowe I instancji wydają zarządzenia i orzeczenia na podstawie niniejszego rozporządzenia we wszystkich sprawach, co do których prawo zarządzenia i decyzji nie zostało zastrzeżone niniejszym rozporządzeniem wyższym władzom przemysłowym lub innym władzom; czuwają nad przestrzeganiem przepisów ustawowych oraz rozporządzeń i zarządzeń władz przemysłowych; przeprowadzają dochodzenia w sprawach przekroczeń przepisów przemysłowych.

wych i wymierzają kary na zasadzie postanowień działu VII.

Art. 132.

Wojewodowie są władzami przemysłowymi wojewódzkimi (II instancji).

D. Postępowanie w sprawach karnych.

Art. 139.

Od orzeczenia karnego władzy przemysłowej I instancji można w ciągu 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju), który rozstrzyga przy odpowiednim zastosowaniu przepisów obowiązujących w pierwszej instancji sądowej. Wyrok sądu okręgowego, wydany w drugiej instancji, jest prawomocny.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje wykonanie kary, z wyjątkiem kary pozbawienia wolności.

Art. 140.

Celem zabezpieczenia wykonania orzeczeń karnych oraz celem wstrzymania dalszego prowadzenia przemysłu bez uprawnienia albo w sposób, zagrażający w wysokim stopniu życiu lub zdrowiu pracowników albo też innych osób, władza przemysłowa wydająca orzeczenie karne może zarządzić zajęcie towarów i narzędzi, a w wypadkach niecierpiących zwłoki — częściowe lub całkowite wstrzymanie ruchu zakładu przemysłowego.

Zarządzenie wstrzymania ruchu zakładu przemysłowego winno być natychmiast cofnięte, skoro bezpieczeństwo dla życia i zdrowia zostanie zapewnione w sposób zgodny z przepisami ustawowymi.

Przepisy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie uszczuplają uprawnień ustawowych, przysługujących innym organom władzy.

O ile zajęte towary ulegają łatwo zepsuciu, władza przemysłowa zarządzi ich sprzedaż w drodze przetargu.

Zajęte towary lub kwotę uzyskaną ze sprzedaży (ust. 4) i zajęte narzędzia zwraca się stronie po wykonaniu kary.

R z e m i o s ł o .

B. Dowód uzdolnienia.

Art. 144.

Kto rozpoczyna prowadzenie samoistne rzemiosła, winien równocześnie ze zgłoszeniem (art. 7) wykazać przed władzą przemysłową I instancji, że posiada zawodowe uzdolnienie do prowadzenia danego rzemiosła.

Art. 145.

Za dowód uzdolnienia zawodowego do samoistnego prowadzenia rzemiosła uważa się: 1. urawnienie do używania tytułu mistrza (majstra) rzemieślniczego danego rodzaju rzemiosła (art. 158 i 159), albo 2. świadectwo nauki danego rzemiosła, zakończonej złożeniem z pomyślnym wynikiem egzaminu czeladniczego w połączeniu ze świadectwami conajmniej trzyletniej pracy w charakterze czeladnika w danym rodzaju rzemiosła, lub 3. świadectwo złożenia egzaminu przed komisją egzaminacyjną dla majstrów wojskowych.

Art. 146.

Władza przemysłowa wojewódzka może poszczególne osoby zwalniać od obowiązku wykazania uzdolnienia, określonego w art. 145, jeżeli dane osoby wykazą w inny wystarczający sposób, że posiadają odpowiednie uzdolnienie zawodowe.

Art. 147.

Władza przemysłowa I instancji, w ciągu 30 dni, licząc od dnia zgłoszenia, wyda kartę rzemieślniczą,

jeżeli zgłaszający wykazał uzdolnienie zawodowe w myśl postanowień art. 145 lub 146, w razie zaś przeciwnym zabroni mu dalszego prowadzenia rzemiosła, podając motywy.

Kartę rzemieślniczą wydaje się w formie wyciagu ze zgłoszenia z podaniem numeru porządkowego, pod którym zostało wpisane do rejestru uprawnień przemysłowych (art. 136).

C. Nauka rzemiosła.

Art. 148.

Jeżeli rzemieślnik przyjmuje na naukę uczniów (terminatorów) w liczbie większej, aniżeli odpowiadającej wielkości lub sposobowi prowadzenia przedsiębiorstwa, władza przemysłowa I instancji po porozumieniu z obwodowym inspektorem pracy może zobowiązać go do zmniejszenia liczby uczniów przez rozwiązanie umowy o naukę oraz zabronić mu przyjmowania uczniów ponad oznaczoną liczbę.

Statut cechu może zawierać postanowienia, ilu uczniów (terminatorów) można trzymać w stosunku liczebnym do zatrudnionych w tem samym przedsiębiorstwie czeladników.

O ile statut nie zawiera takich postanowień, władza przemysłowa wojewódzka po porozumieniu z okręgowym inspektorem pracy i po wysłuchaniu opinii izby rzemieślniczej może w drodze rozporządzenia ustalić liczbę terminatorów w stosunku do zatrudnionych czeladników.

Art. 149.

W przemyśle rzemieślniczym wolno przyjmować na naukę i kierować praktycznym kształceniem terminatorów tylko osobom, które nabyły prawo używania tytułu mistrza (majstra) rzemieślniczego (art. 158 i 159), w okresie zaś trzyletnim po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia także tym osobom pełnoletnim, które: 1. po złożeniu z wynikiem pomyślnym egzaminu na czeladnika pracowały przynajmniej pięć lat w danym rodzaju lub gałęzi rzemiosła lub 2. przynajmniej osiem lat wykonywały samoistne rzemiosło danego rodzaju lub gałęzi.

Naukę rzemiosła (termin) można odbyć także w przedsiębiorstwach fabrycznych danego rodzaju przemysłu pod kierunkiem osób, posiadających kwalifikacje, odpowiadające postanowieniom tego artykułu lub artykułu 150.

Art. 152.

Czas nauki (termin) winien zasadniczo wynosić trzy lata, a nie może przekraczać lat czterech. Za zgodą władzy przemysłowej wojewódzkiej izba rzemieślnicza może po wysłuchaniu opinii zainteresowanych cechów ustalić czas trwania nauki w poszczególnych rzemiosłach i ich gałęziach.

Izba rzemieślnicza może w poszczególnych wypadkach pozwolić uczniowi na zakończenie terminu przed upływem przepisanego czasu nauki.

Art. 153.

Terminatorowi należy dać możność podania się z upływem czasu nauki egzaminowi na czeladnika.

W tym celu izby rzemieślnicze utworzą komisje egzaminacyjne, odpowiadające co do miejsca, liczby i rodzaju rzemiosł rozwojowi rzemiosła w okręgu danej izby.

D. Ministrowie (majstrowie) rzemieślniczy.

Art. 158.

Tytułu „mistrz” lub „majster” łącznie z nazwą rzemiosła (jak „mistrz krawiecki”, „majster blacharski” i t. p.) ma prawo używać tylko ten rzemieślnik, który złożył egzamin mistrzowski (majsterski) przed

komisją egzaminacyjną, utworzoną przez izbę rzemieślniczą, albo przed komisją egzaminacyjną, utworzoną na zasadzie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przy szkole rzemieślniczo-przemysłowej, mistrzowskiej (majsterskiej) lub przy innym zakładzie (instytucji), nadającym się do tego według swego ustroju i swych urządzeń.

Regulamin komisji egzaminów mistrzowskich (majsterskich), utworzonej przez izbę rzemieślniczą, uchwała izba rzemieślnicza przy odpowiednim zastosowaniu postanowień art. 154 ust. 2, 4 i 5, a zatwierdza władza przemysłowa wojewódzka.

Art. 159.

Rzemieśleicy, którzy już na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów uzyskali prawo do tytułu „mistrz”, „mistrz cechowy”, „egzaminowany majster”, zachowują i nadal ten tytuł i mają prawo używać tytułu „mistrz” lub „majster” łącznie z nazwą danego rzemiosła.

E. Cechy i związki cechowe.

Art. 160.

Prowadzący samoistnie rzemiosło mogą zrzeszać się na zasadzie niniejszego rozporządzenia w wolne cechy t. j. w wolne korporacje rzemieślników. Do cechów mają zastosowanie postanowienia art. 69—99 włącznie.

Art. 161.

Czeladnicy zatrudnieni stale w rzemiosle u członków cechu, mają prawo współdziałać w spełnianiu zadań cechu w granicach, określonych niniejszym rozporządzeniem i statutem cechu.

Wybierają oni w tym celu wydział czeladników.

Wydziałowi czeladników zastrzega się w szczególności współdziałanie w regulowaniu szczegółów nauki w rzemiosle, tudzież w regulowaniu spraw, dotyczących się tych urządzeń cechu, do których utrzymania przyczyniają się czeladnicy bądź składkami, bądź współpracą lub których celem jest niesienie pomocy czeladnikom.

F. Izby Rzemieślnicze.

Art. 168.

Celem stałej reprezentacji zawodowych interesów przemysłu rzemieślniczego ustanawia się izby rzemieślnicze.

Dział X.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 196.

Na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego ogranicza się ustaloną niniejszym rozporządzeniem właściwość władz przemysłowych o tyle, że przekazuje się:

1. w miastach niewyłączonych z powiatów, a liczących ponad 10.000 mieszkańców, magistratom:

Załatwianie spraw dotyczących zgłaszania przemysłu (art. 7, 144, 147), zatwierdzanie projektów urządzeń zakładów przemysłowych z wyjątkiem zakładów przemysłowych, określonych w art. 16 i 132 ust. 1 l. 4,

Sprawy, dotyczące zaniechania prowadzenia przemysłu zmiany lokalu przemysłowego, [otworzenia filji (art. 36 i 37).

Sprawy, dotyczące zgłaszania prowadzenia przemysłu przez zastępcę lub dzierżawcę, na rachunek wdowy lub małoletnich spadkobierców, na rachunek masy konkursowej lub spadkowej (art. 38 i 40),

Prowadzenie rejestrów uprawnień i zakładów przemysłowych;

2. wojewódzkim sądom administracyjnym:

Rozstrzyganie w II. instancji odwołań od zarządzeń i orzeczeń władz przemysłowych I instancji i magistratów w sprawach, określonych w ust. 1), oraz od decyzji władz przemysłowych I instancji w sprawach licencji na przemysł okrzyny (art. 46, 51, 52, 54, 58), uprawnień na targi małe (art. 64 i 66), regulaminów dla targów małych (art. 68) i w sprawach zakazu trzymania uczniów (art. 111—115),

Nadto zatwierdzenie statutów i zmian statów korporacji (art. 74 i 99) oraz tych związków korporacji, których okrąg nie rozciąga się poza terytorium województwa (art. 104 i 109) — z zastosowaniem dotychczas obowiązujących przepisów o postępowaniu uchwałom i sporno-administracyjnym.

Rawicz, dnia 29 sierpnia 1928 r.

S T A R O S T A P O W I A T O W Y

L. dz. 14480/28. (—) Chmielowski.

346. Rozporządzenie o tępieniu korówki wełnistej

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8, 9 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) zarządzam co następuje:

§ 1.

Ustanawia się obowiązek tępienia korówki wełnistej inaczej zwanej mszycą wełnistą lub mszycą krwistą (*Schizoneura lanigera* Hausm.).

§ 2.

Obowiązek tępienia korówki wełnistej ciąży na osobach użytkujących grunty, na których rosną jabłonie, oraz zarządzających takimi gruntami, a także na osobach, w których posiadaniu znajdują się jabłonie odgruntu odłączone.

Przez jabłonie należy rozumieć drzewa jabłoniowe wszelkiego wieku i rodzaju (dzikie ozdobne, użytkowe, pienne, półpienne krzaczaste, karłowe formowane i t. p.) jak również zrazy i inne części jabłoni z wyjątkiem owoców.

§ 3.

W razie pojawienia się na jabłoniach korówki wełnistej należy ją zniszczyć jednym ze środków powszechnie w tym celu stosowanych (np. spirytusem skażonym) lub też wskazanych przez zakład ochrony roślin § 11.

§ 6.

Właściwy starosta na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin (§ 11.) może nakazać zniszczenie w określonym terminie jabłoni tak silnie przez korówkę wełnistą opianowanych, że dalsze jej tępienie zostało przez zakład ochrony roślin uznane za bezcelowe.

§ 7.

Bezpośredni nadzór nad tępieniem korówki wełnistej stosownie do przepisów niniejszego rozporządzenia należy do zarządów właściwych gmin.

Izby Rolnicze, powiatowe związki komunalne oraz społeczne organizacje rolnicze wyznaczają odpowiedni personel techniczny, który niniejszym powołuje się do współdziałania z władzami państwowymi w nadzorze nad wykonaniem niniejszego rozporządzenia.

§ 8.

Władze powołane do zwalczania chorób roślin oraz tępienia chwastów i szkodników i roślin (art. 8. rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) przedstawiciele zakładów ochrony roślin wymienionych w § 11, a także wyznaczony przez Izby rolnicze, powiatowe związki komunalne i społeczne organizacje

rolnicze, personel (§ 7) mają prawo: wstępu na grunty, na których rosną jabłonie lub inne drzewa owocowe, wstępu do wszelkich pomieszczeń i miejsc przechowywania przy sprzedaży jabłoni i innych drzew owoców, badanie jabłoni i in. drzew owoc. na gruncie oraz we w skazanych wyżej pomieszczeniach i miejscach, bezpłatnego brania uszkodzonych części jabłoni w celu ich zbadania, kontrolowania wszelkich czynności, zmierzających do tępienia korówki wełnistej, żądania potrzebnych informacji od osób wymienionych w § 2.

§ 9.

Tępienie korówki wełnistej — stosowanie do postanowienia niniejszego rozporządzenia na gruntach użytkowanych przez Państwowe zakłady gruntowe naukowe, oraz na gruntach stanowiących własność Państwa i pozostających pod zarządem administracji państwowej, jak również nadzór nad tępieniem korówki wełnistej na tych gruntach — należy do organów państwowych, zarządzających temi gruntami.

§ 10.

Zakładami ochrony roślin w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są:

Państw. Instytut naukowy Gospodarstwa Wiejskiego (Wydział Ochrony Roślin w Puławach) dla województw Lubelskiego i Wołyńskiego.

Państwowy Instytut naukowy gospodarstwa wiejskiego (Wydział chorób roślin w Bydgoszczy) dla województw Poznańskiego i Pomorskiego.

Państwowy Instytut naukowy Gospodarstwa Wiejskiego (Stacja Botaniczno-Rolnicza w Lwowie) dla województw: Lwowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego,

Stacja ochrony roślin Towarzystwa Ogrodniczo-Warszawskiego w Warszawie — dla województw: Białostockiego, Łódzkiego i Warszawskiego:

Stacja ochrony roślin Małopolskiego Tow. Rolniczego w Krakowie — dla województw: Kieleckiego i Krakowskiego.

Stacja ochrony roślin Wileńskiego Tow. Rolniczego w Wilnie — dla województw: Nowogródzkiego i Wileńskiego.

Zakład doświadczalny Uprawy torfu w Sarnach — dla woj. Poleskiego.

Izby rolnicze na obszarze swego działania posiadają również prawa i obowiązki, przewidziane w niniejszym rozporządzeniu dla zakładów ochrony roślin.

§ 11.

Winni naruszenia postanowień niniejszego rozporządzenia będą karani stosownie do przepisów karnych rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 11 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób lub roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922).

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dn. ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzplitej z wyjątkiem województwa Śląskiego.

Minister Rolnictwa, K. Niezabytowski.

Podając powyższy wyciąg do wiadomości zwracam uwagę na instrukcję z dnia 7. X. 27 r. ogłoszoną w *O r ę d o w n i k u U r z ą d o w y m* nr. 42 poz. 372 z dnia 15. X. 27 r. zawierającą wskazówki i środki do zwalczania szkodników drzew owocowych.

Zarządom gmin i obszarów dworskich zwracam szczególną uwagę na postanowienie § 7. powyższego rozporządzenia i zaznaczam, że za nienależyte nadzorowanie tępienia mszycy krwistej pociągnę opieszale osoby odnośnych zarządów do osobistej odpowiedzialności.

Do badania drzew z prawami zawartymi w § 9 powyższego rozporządzenia obok zarządów gmin i obszarów dworskich upoważnieni są również PP. Wójtowie, Poster. P. P., Ogrodnik powiatowy oraz pow. pomocnicy ogrodnicy, Ogrodnicy miejsc (w miastach) oraz Drogomistrz i Nauczyciele.

Niezależnie od natychmiastowego podjęcia akcji zwalczania mszycy krwistej przez właściciela drzew, należy niezwłocznie donieść Wydziałowi Powiatowemu w Rawiczu o każdorazowym pojawieniu się wzgl. spostrzeżeniu mszycy krwistej na jabłoniach. Obowiązek donoszenia o stwierdzeniu mszycy krwistej, ciąży przede wszystkim na zarządach gminnych i obszarach dworskich. Poza tem winna zrobić doniesienie każda osoba, która zauważyła mszycę krwistą.

Winni naruszenia przepisów powyższego rozporządzenia będą karani o ile czyn nie stanowi przestępstwa zagrożonego cięższą karą — aresztem do sześciu tygodni i grzywną od 10 do 10 000, — zł lub jedną z tych kar.

Instrukcję dotyczącą zwalczania najważniejszych szkodników drzew owocowych wydaną przez Wielkopolską Izbę Rolniczą można nabyć po cenie 50 gr. w Księgarni Rękosiewicza w Rawiczu ul. 3-go Maja.

R a w i c z, dnia 25 sierpnia 1928. r.

S T A R O S T A P O W I A T O Y

(—) Chmielowski

Ldz. 6012/28 W. P.

347. Zatwierdzenie zast. przełożonego obsz. dw. Konarzewo.

Na zasadzie § 125 ordynacji wiejskiej z dnia 3. VII. 1892 (zbiór pr. prusk. str. 289) zatwierdzam Kazimierza Mikietyńskiego, gorzelnego na zastępcę przełożonego obszaru dworskiego w Konarzewie pow. rawickiego.

R a w i c z, dnia 29 sierpnia 1928 r.

S T A R O S T A P O W I A T O W Y

L. dz. 5244/28 W. P. (—) Chmielowski

348. Wezwanie do składania ofert.

VII Okr. Szef. Int. w Poznaniu ogłasza ponownie nieograniczony przetarg publiczny na arendacyjną z garnizonów O. K. Nr. VII sprzedaż nieużytków działu mundurowego a mianowicie:

Nieużytków sukiennych, z koców wełnianych, trykotowych wełnianych również drelchowych bieleżnianych, z onuc bawełnianych, trykotowych, lnianych, jutowych, brezentowych, skórzanych z trzewików z butów kawal. i sapersk., i innych futrzanych, żelaznych i blaszanych.

Arendację ogłasza się do dnia 31. III. 1929 r. Zarazem ogłasza nieograniczony przetarg na jednorazową sprzedaż odpadków i nieużytków z Wojskowego Zakładu Mundurowego nr. 2 w Poznaniu.

Informacje co do ilości udziela 7 Okręgowe Szefostwo Intendentury, Referat Mundurowy, pokój nr. 56/26 w godzinach urzędowych gdzie również można przeglądać wykaz poszczególnych garnizonów O. K. VII. Oferty zaopatrzone w znaczek stemplowy wpłynąć muszą do 7 Okręgowego Szefostwa Intendentury w Poznaniu, najpóźniej do dnia 18 września 1928 r. godz. 10 przed południem w którym to terminie rozpocznie się rozprawa ofertowa i odbędzie się w Wojskowym Zakładzie Mundurowym nr. 2 w Poznaniu ul. Patrona Jackowskiego 22. W razie negatywnego wyniku przetargu ofertowego odbędzie się przetarg ustny w terminie określonym przez komisję przetargową.

Wysokość, wadium ustala się na 5 % wartości zaofiarowanego kupna licząc wedle cen podanych w ofercie, wysokość zaś kaucji na 10 % wartości przyznanego kupna, licząc wedle cen ustalonych w umowie.

Tak wadium jakoteż kaucję składać należy w kasie Wojskowego Zakładu Mundurowego nr. 2 w Poznaniu. Kwit oryginalny wraz z jednym odpisem dołączyć należy do oferty,

Dla niniejszego przetargu obowiązują następujące przepisy:

Zestawienie warunków ogólnych obowiązujących przy dostawach wojskowych.

Przepisy o warunkach obowiązujących przy składaniu ofert oraz zbiór innych przeznaczonych dla oferentów wyjaśnień.

Przepisy zawarte w § 46 wytycznych M. S. Wojsk do gospodarki mundurowej na okres gospodarki 1928/29.

4. Urzędowy wzór oferty.

Władza wojskowa zastrzega sobie w zupełności prawo oceny i wyboru przedłożonych ofert.

Prawa decyzji co do oddania niniejszego kupna przysługuje Szefowi Intendentury O. K. nr. VII. w Poznaniu.

P o z n a ń, dnia 24 sierpnia 1928 r.

VII. Okręgowe Szefostwo Intendentury L. dz. 2240/28

R a w i e z, dnia 3 września 1928 r.

STAROSTA POWIATOWY

L. dz. 14491/28 (—) Chmielowski

350. Wolne miejsca w Państwowych Urzędach Pośrednictwa Pracy i ich Ekspozyturach.

P. U. P. P. Poznań: 1 elektromonter, 1 kotlarz, 1 szwajcer, 1 matryciarz, 5 murarzy.

P. U. P. P. Bydgoszcz: 8 sług żeńskich na wieś, 1 chemik specj. w smarach, 1 maszynista-monter obeznany z motorem Diesla do walcu drogowego.

P. U. P. P. Ostrów: 10 murarzy, 3 sługi dom. ko-biety.

Ekspoz. Gniezno: 17 parobków, 5 pastachów młodocianych, 23 sługi żeńskie pojed. na wioski, 25 robotnic sezon. na majątek, 5 tokarzy w żel. 1 czeladnik kowalski, 3 stolarzy, 2 kołodziei.

Ekspoz. Inowrocław: 1 kotlarz samodzielny.

Ekspoz. Chodzież: 10 koszykarzy do haty szkła w Ujściu do oplatania flaszek, mogą także przyjąć koszykarze o ile są zdolni do takiej pracy. Praca akordowa, umieszczenie na miejscu. 2 pomocn. szwajcarskich wzgl. parobków, którzy z dojem krów są zapoznani, 5 parobków do koni, 4 służące do gospodarzy na wieś.

Ekspoz. Nowy Tomyśl: 1 samodzielny bednarz, który jest w stanie objąć dotychczasowe bednarstwo. Wskatek choroby właściciela jest zaraz do objęcia z narzędziami i wszelkimi materiałami. Warunki według ugody. Zgłoszenia skierować do E. P. U. P. P. w Nowym Tomyślu.

Ekspoz. Leszno: 1 kowal w miedzi, 3 ślusarzy na rowery, 2 ceramików, 5 brukarzy, 3 cieśli, 6 malarzy, 3 stolarzy, 1 szklarz, 2 fryzjerów, 47 służących na wieś i do miasta, 20 pastachów do paszenia bydła, 18 parobków do koni.

Ekspoz. Kępno: 8 parob. do gospodarzy na wieś, 7 sług żeńskich na wieś, 2 pomocn. stolarskich na prace fornierowane.

Wolne miejsca dla terminatorów.

P. U. P. P. Poznań: 1 uczeń elektromonter.

Ekspoz. Leszno: 3 uczeni ślusarskich, 1 uczeń stolarski, 1 kapięcki, 1 kuśnierski, 1 szwajcarski, 1 gastronomiczny, 2 uczeni obuwniczych.

W sprawie powyższych miejsc należy się zwracać wprost do odnośnych P. U. P. P. wzgl. Ekspoz.

R a w i e z, dnia 3. września 1928 r.

351. Zgromadzenie członków spółki Meljoracyjnej obszarów nad rowem Zakrzewskim.

Zgromadzenie członków spółki meljoracyjnej obszarów nad rowem Zakrzewskim odbędzie się w niedzielę, dnia 16. września 1928 r. o godz. 15-tej (3 po południu) w lokalu p. Kowalewskiego w Zakrzewie.

Porządek obrad:

1. Wybór nowego zarządu
2. uchwalenie dodatkowego budżetu
3. przyjęcie i wykonanie projektu dalszej rozbudowy rowu Zakrzewskiego na terytorjum leszczyńskim.

Ogłoszenie z dnia 17. VIII. br. Oręd. Urzęd. nr. 34. poz. 336 unieważnia się.

Z a k r z e w o, dnia 2. września 1928 r.

Spółka Meljoracyjna obsz. nad rowem Zakrzewskim

(—) Mikołajewski, przewodniczący

352.

Wybory.

Na podstawie Art. 62 ustawy z dnia 16 maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby Dz. U. R. P. nr. 44 poz. 272 i rozporządzenia Ministr. Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 marca 1926 r. w sprawie przepisów wyborczych dla Kas Chorych rozpisuje się niniejszem wybory do Rady Pow. Kasy Chorych w Rawiczu na dzień 25 listopada 1928 r.

Od dnia 10 do 19 września 1928 w godzinach od 8 do 15 zostaną wyłożone spisy wyborców ubezpieczonych jak i pracodawców dla przejrzenia w następujących lokalach:

1. Powiatowa Kasa Chorych w Rawiczu,
2. Magistrat w Bojanowie,
3. Agentura Pow. Kasy Chorych w Jutrosinie,
4. Magistrat w Miejskiej Górze.

W spisach wyłożonych w poszczególnych obwodach umieszczono pracodawców i członków ubezpieczonych zatrudnionych w temże obwodzie.

O ile ubezpieczony zamieszkuje w innej miejscowości od miejsca warsztatu pracy względnie będzie w obwodzie, w którym pracuje, a nie w których zamieszkuje.

Przykład: o ile ubezpieczony pracuje w Dłoni, a zamieszkuje w Zalesiu lub Melanowie, to umieszcza go się w spisie tam, gdzie pracuje, a nie gdzie zamieszkuje, zatem Dłoń jako miejsce zamieszkania jego pracodawcy jest miarodajnem w celu umieszczenia w spisach wyborczych.

Obwód Rawicz, do którego zaliczono następujące miejscowości pracy:

1. Rawicz miasto	9. Łaszczyn	17. Szymanowo
2. Sarnowa miasto	10. Masłowo	18. Sworowo
3. Białka	11. Sarnówka	19. Ugoda
4. Dębno Polskie	12. Niedźwiadki	20. Wydawy
5. Izbice	13. Sierakowo	21. Zawady
6. Kały	14. Sikorzyn	22. Zielonawice
7. Kubeczki	15. Słupia-Kapitulna	23. Żylce
8. Łąka	16. Stwolno	

Obszary dworskie:

1. Dąbrówka	4. Łaszczyn	7. Sworowo
2. Konarzewo	5. Sarnowa	8. Krystjanki
3. Kowaliki	6. Stwolno	

Obwód Miejska Górka do którego zaliczono następujące miejscowości pracy:

1. Miejska Górka	8. Konary	15. Rzyckowo
2. Chojno	9. Niemarzyn	16. Sobiątkowo
3. Golejewo	10. Ostrobudki	17. Sowy
4. Góry	11. Pakosław	18. Woszczkowo
5. Gostkowo	12. Pakosławiec	19. Zakrzewo
6. Hallerowo	13. Roszkówko	20. Żołędnica
7. Karolinki	14. Rostępniewo	

Obszary dworskie:

1. Chojno	6. Ostrobudki	10. Zmysłowo
2. Gostkowo	7. Roszkówko	11. Żołędnica
3. Golejewo	8. Sobiątkowo	12. Woszczkowo
4. Gać	9. Zakrzewo	13. Rzyckowo
5. Niemarzyn		

Obwód Bojanowo do którego zaliczono następujące miejscowości pracy:

1. Bojanowo miasto	6. Kawcze	11. Trzebosz
2. Gierłachowo	7. Pakówka	12. Waszkowo
3. Golina Wielka	8. Sowiny	13. Wydartowo
4. Gołaszyn	9. Szemzdrowo	14. Zawada
5. Gościejewice	10. Tarchalin	15. Klapowo

Obwody dworskie:

1. Gołaszyn	6. Kawcze	10. Trzebosz
2. Gierłachowo	7. Potrzebowo	11. Waszkowo
3. Golina Wielka	8. Sowiny	12. Zawada
4. Golinka	9. Tarchalin	13. Karolewo
5. Gościejewice		

Obwód Jutrosin do którego zaliczono następujące miejscowości pracy:

1. Jutrosin miasto	10. Jeziora	19. Śląskowo
2. Bartoszewice	11. Nadstawny	20. Szkaradowo
3. Dłoń	12. Osiek	21. Szymonki
4. Domaradzice	13. Ostoje	22. Zaborowo
5. Dubinek	14. Powłowo	23. Zaorle
6. Dubin	15. Piskornia	24. Zmysłowo
7. Góreczki Wielkie	16. Płaczkowo	25. Dębina
8. Góreczki Zabie	17. Rogożewo	26. Stasin
9. Grabkowo	18. Sielec Nowy	

Obszary dworskie:

1. Bartoszewice	6. Piaski	11. Wielkibór
2. Dłoń	7. Płaczkowo	12. Rozstępniewo
3. Domaradzice	8. Rogożewo	13. Pawłowo
4. Dubinek	9. Sielec Nowy	14. Zaorle
5. Osiek	10. Szkaradowo	

W ciągu dni 10 (dziesięciu) licząc od dnia wyłożenia spisów, przysługuje każdemu ubezpieczonemu odnośnie do ubezpieczonych, każdemu zaś pracodawcy odnośnie do pracodawców, prawo reklamacji co do wpisania lub wykreślenia z spisu czy to reklamującego czy to innej osoby.

O żądaniu wykreślenia z spisu Zarząd Kasy winien zawiadomić zainteresowaną osobą w ciągu 3 dni, zaznaczając, że obronę przeciw wykreśleniu należy wnieść do Zarządu Kasy w ciągu dni 3 od daty otrzymania zawiadomienia.

Reklamacje odnosić się mogą wyłącznie do stanu faktycznego ubezpieczonych w dniu ogłoszenia wyborów t.j. do stwierdzenia czy odnośni ubezpieczeni lub pracodawcy mieli prawo w tym dniu być umieszczeni w spisach wyborców.

Reklamacje rozpatruje Zarząd Kasy i w ciągu 10 dni od daty wniesienia przesyła zainteresowanym odpis umotywowanej decyzji.

W ciągu 5 dni od daty otrzymania decyzji Zarządu Kasy, mogą zainteresowani wnieść skargę do Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń jednakże, jedynie z powodu naruszenia ustawy i przepisów wyborczych.

Skargę wnieść należy na ręce Zarządu Kasy, który przesłać ją winien bezzwłocznie Okręgowemu Urzędowi Ubezpieczeń, dołączając odpis swej decyzji, dowód jej doręczenia i wszelkie akty na których podstawie zapadła decyzja Zarządu Kasy.

W ciągu 2 tygodni od daty otrzymania skargi Okręgowy Urząd Ubezpieczeń wydaje decyzję ostateczną.

Z dniem wyłożenia spisów wyborców Zarządowi Kasy nie wolno w spisie wykreślać ani wpisywać tak ubezpieczonych, jak i pracodawców, prócz osób których wpisanie lub wykreślenie następuje na skutek wniesienia reklamacji.

Rada Powiatowej Kasy Chorych w Rawiczu zgodnie z § 86 statutu Kasy składać się będzie z 30 delegatów i tyluż zastępców z których 20 delegatów i 20 zastępców wybierają ubezpieczeni a 10 delegatów i tyluż zastępców wybierają pracodawcy.

Wyборы delegatów i ich zastępców dokonywane są oddzielnie przez ubezpieczonych i przez pracodawców w głosowaniu bezpośrednim i tajnym na podstawie wyborów proporcjonalnych.

Czynne orawo wyborcze do Kasy Chorych mają pracodawcy i ubezpieczeni bez różnicy płci o ile ukończyli 20 rok życia w dniu wyborów.

Prawo wyborcze bierne mają tylko ci wyborcy, którzy są obywatelami Polski.

Nie może być wybrany:

- a) kto na mocy wyroku sądowego utracił zdolność piastowania urzędów publicznych.
- b) kto na skutek postanowienia sądowego został ograniczony w prawie rozporządzenia swym majątkiem.

Przez ubezpieczonych może być wybrany tylko ubezpieczony w Powiatowej Kasie Chorych w Rawiczu.

Ubezpieczonemu, który wskutek zachorowania przy pracy opuścił zatrudnienie a pobiera zasiłek pieniężny przysługuje czynne i bierne prawo wyborcze.

Ubezpieczony zatrudniający stale więcej niż 2 osoby podlegające obowiązkowemu ubezpieczeniu zostaje umieszczony w spisach pracodawców i korzysta z prawa wyborczego i biernego wyłącznie w grupie pracodawców.

Podlegający obowiązkowemu ubezpieczeniu a niezgłoszeni przez pracodawców po udowodnieniu pozostawania w zatrudnieniu uzasadniającym ich członkostwa będą wpisani do spisów wyborców o ile udowodnienie nastąpi w terminie dni 10 od wyłożenia spisów.

Każdy wyborca głosuje osobiście i winien przynieść dowody stwierdzające tożsamość (wykaz osobisty).

Pracodawca rozporządza ilością głosów, zależną od liczby zatrudnionych obowiązkowo u niego ubezpieczonych.

Nikt nie może posiadać mniej, niż jeden ani więcej, niż 30 głosów.

Pracodawcy będący osobami prawnymi głosują za pośrednictwem uprawnionych do tego pełnomocników.

Pracodawcy zatrudniający więcej niż 30 ubezpieczonych mogą głosować przez specjalnie do tego wyznaczonych przez siebie zastępców.

Zastępca może głosować tylko w imieniu 1 pracodawcy.

Głosować można tylko na listy kandydatów ułożone oddzielnie dla pracodawców, oddzielnie dla ubezpieczonych i doręczone Zarządowi najpóźniej na trzy tygodnie przed terminem wyborów t.j. do dnia 3-go listopada 28. włącznie a uznane przez Zarząd i podane do publicznej wiadomości przed głosowaniem.

W związku z powyższym wzywa się tak pracodawców jak ubezpieczonych do składania list kandydatów w terminie wyżej podanym.

Listy kandydatów, ułożone oddzielnie dla pracodawców, oddzielnie dla ubezpieczonych winny być doręczone Zarządowi Kasy najpóźniej na 3 tygodnie przed terminem wyborów.

Każda lista kandydatów może zawierać najwyżej dwa razy tyle kandydatów ile ma być wybranych delegatów.

Kandydatów umieszcza się na liście pod bieżącymi numerami, wskazującymi kolejność ich kandydowania przyczem należy podać ich nazwiska, imiona, zawód oraz miejsce zamieszkania a nadto, jeżeli idzie o ubezpieczonych z wyjątkiem stale zatrudnionych chałupników i dobrowolnie ubezpieczonych, adres i nazwisko pracodawcy (względnie nazwę przedsiębiorstwa u którego kandydat pracuje).

Listy kandydatów z grupy ubezpieczonych winny być podpisane własnoręcznie przez 30 umieszczonych w spisie wyborców ubezpieczonych z podaniem miejsca pracy, listy kandydatów z grupy pracodawców przynajmniej przez 5 umieszczonych w spisie wyborców pracodawców.

Do listy kandydatów należy dołączyć oświadczenie każdego z kandydatów, że przyjmuje kandydaturę zgodnie z listą, oraz o ile chodzi o kandydatów reprezentujących osoby prawne także udzieloną im do tego delegację.

Kandydat nie może być na liście podpisany.

Zgłaszający listę kandydatów obowiązani są wskazać swego pełnomocnika i jego zastępcę do udzielenia Zarządowi Kasy wyjaśnień potrzebnych do usunięcia błędów lub punktów wątpliwych w złożonej przez grupę liście.

Pełnomocnikiem może być każda osoba zdolna do aktów prawnych.

Gdy nie podano pełnomocnika i jego zastępcy, za pełnomocnika uważa się kandydata umieszczonego na pierwszym miejscu a za zastępcę tego kandydata umieszczonego na drugim miejscu listy kandydatów.

Zarząd orzeka nieważność listy bez uprzedniego zwrócenia się do pełnomocnika listy.

- a) gdy złożono ją z opóźnieniem po dniu. 3. listopada 1928 r.
- b) gdy nie jest zaopatrzona w wymagane podpisy.
- c) gdy skreślenia podpisów osób niemających prawa wyborczego i osób których podpisy na skutek podpisania więcej, niż jednej listy kandydat., brak przepisanej liczby podpisów na danej liście.
- d) gdy kandydatów umieszczono na liście bez oznaczenia ich kolejność numerami bieżącymi.

Przeciwko decyzjom Zarządu Kasy dotyczącym listy kandydatów mogą zainteresowani w terminie 3 dniowym wnieść skargę za pośrednictwem Zarządu Kasy do Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń, który w ciągu tygodnia orzeka ostatecznie.

Głosowanie dla ubezpieczonych jak i dla pracodawców we wszystkich lokalach wyborczych rozpocznie się w dniu 25. listopada 1928 r. o godz. 8-mej i trwać będzie bez przerwy do godz. 20-tej.

O godz. 20-tej przewodniczący Komisji wyborczej zarządza zamknięcie lokalu wyborczego, dopuszczając do oddania głosów tylko wyborców, znajdujących się wówczas w lokalu.

Wyborcy winni przynieść dowody, stwierdzające ich tożsamość i na żądanie przewodniczącego Komisji wyborczej obowiązani są je okazać.

Głosujący otrzymuje od komisji kopertkę zaopatrzoną w firmę Kasy, wkłada w nią kartkę wyborczą i wręcza takową przewodniczącemu Komisji, który w obecności wyborcy wrzuca do urny, przyczem dwaj członkowie komisji wykreślają wyborcę z spisu.

Pracodawca mający więcej niż 1 głos, otrzymuje tyle kopert ile mu przysługuje głosów.

Kartki wyborcze winny być barwy białej wielkości 10×16 oraz zawierać numer jednej z list kandydatów i nazwisko czołowe kandydata danej listy.

Wszystkie inne kartki są nieważne.

Kartki wyborcze, oddane w kopertach nie zaopatrzonych firmą Kasy, są również nieważne.

Szczegółowe przepisy wyborcze każdy wyborca ma prawo przejrzeć w lokalu Powiatowej Kasy Chorych w Rawiczu w godzinach urzędowych od 8-1-ej.

Lokale i obwody wyborcze dla ubezpieczonych i pracodawców zostaną dodatkowo ogłoszone.

Nadmienia się, że lista wyborcza miasta Sarnowy jest wyłożona do publicznego wglądu w obwodzie Rawicz.

Rawicz, dnia 27. sierpnia 1928 r.

POWIATOWA KASA CHORYCH W RAWICZU.

Przewodniczący:

Dyrektor:

(—) Modrzejewski.

(—) Roszkiewicz.

Tow. Powstańców i Wojaków w Jutrosinie urządza w niedzielę, dnia 9-go września br., od godz. 14-tej do 19-tej w tut. Strzelnicy strzelanie do tarczy ostrymi nabojami.

W wyżej wymienionym czasie zakazuje się używanie drogi polnej z Jutrosina do Sieleca Starego i Nowego.

Jutrosin, dnia 3 września 1928 r.

BURMISTRZ

(—) Kaminiaż.

